

Na een moeizame start bereikten Hans Lanthers en Joost Pielage in een eindsprint met een minimum aan zuurstof de top van de Shivling (6543 m). De zevende beklimming van deze berg, de

eerste, die de recordtijd van vier dagen haalt. Net op tijd, want de Indiase regering schijnt het Gangotri gebied binnenkort weer af te willen sluiten voor klimexpedities.

Anaerobics

door Joost Pielage

Wezenloos zitten we voor ons uit te starren. Mijn horloge zegt half vier. De deadline was vier uur. Maar op de top zijn we nog lang niet. Die is nog 150 meter hoger. Anderhalf uur geleden was hij nog 250 meter hoger. In het tempo van het laatste uur zou het ons nog bijna drie uur kosten. Dan is het half zeven en donker. En moeten we nog 600 meter afdalen, terug naar de tent, met onder andere 100 meter abseilen van de zowat verticale sérac-band. Een klusje dat

we liever met nog wat daglicht opknappen.

Wezenloos. Want met denken ben ik gisteren, woensdag, maar opgehouden.

Afgelopen maandag leek wel heel erg op de maandag van een week eerder. Toen strandden we 's middags om vijf uur bij het begin van het 'echte' klimwerk, op 5250 m. Dichte mist en sneeuwval belemmerden elke oriëntatie. Nog maar net begonnen met het vergroten van een vlak plekje in de bergschrund om de tent te kunnen opzetten, komen er een paar enorme stenen overbrommen, uitgespuugd door de gletsjertong boven ons hoofd. We hebben niet veel

tijd nodig om te besluiten de tent wat lager neer te zetten en wel op het grote platte bivakblok waaronder verscheidene holen zijn geconstrueerd op 5000 m. De volgende ochtend blijkt dat we niet hoeven te treuren om de aldus verloren hoogte. De bewolking is vies, dik en grijs, de hoogtemeter nog eens 60 meter gestegen. Met achterlating van eten en klimspullen drui-

Op de graat onder de séraczone. Links boven de top van de Shivling 6543 m.

Opname Joost Pielage

Alpien

De Nederlandse Gangotri Expeditie '84 was een initiatief van Hans Lanter en Joost Pielage doelende om met zo weinig mogelijk middelen en zo sportief mogelijk, hoge en/of moeilijke bergen te beklimmen. Het eerste deel van deze bedoeling wijst voornamelijk op de manier waarop wij het één en ander wilden aanpakken, namelijk als tweemans expeditie in alpiene stijl, één van de nieuwe ontwikkelingen binnen het Himalaya-klimmen. Het andere deel heeft betrekking op de keuze der bergen, in ons geval het Gangotri-gebied in India. Weliswaar niet een omgeving die gezegend is met de hoogste, maar wel met de mooiste en moeilijkst te beklimmen bergen ter wereld! Dit alles moest verwezenlijkt worden in de bedwinging van de Shivling (6543 m.) en de Satopanth (7075 m.). De voorbereiding van de onderneming was niet al te moeilijk. Benodigde vergunningen werden december 1983 aangevraagd en waren januari '84 reeds binnen. Daarna kon het daadwerkelijke organiseren pas beginnen, voor onze alpiene-stijl plannen minimaal. Het financiële deel bleef een struikelblok, totdat we van de KNAV een ruime subsidie mochten ontvangen. De weg naar India lag nu open!

Eind augustus vertrokken we volledig uitgerust met 300 kilo materiaal naar Delhi. Vijf dagen later met de bus naar Gangotri, het laatste dorpje in het dal van de Gan-

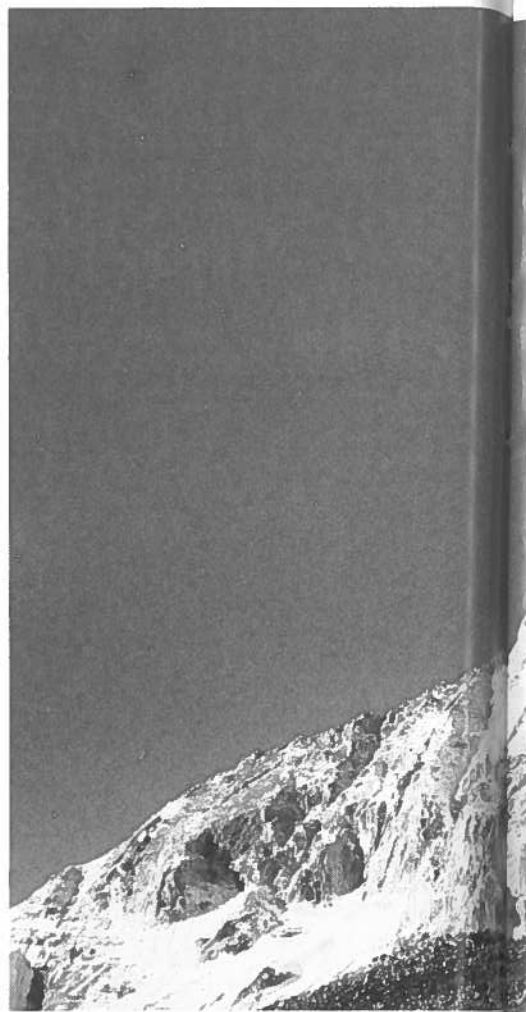
ges. Na nogmaals twee dagen lopen bereikten we tesamen met onze elf dragers het basiskamp Tapoban, een prachtige weide gelegen op 4370 m. hoogte tussen immense bergen en gletsjers.

De eerste drie weken stonden voornamelijk in het teken van de akklimatisatie. Voor ons betekende dat een regelmatig in zwaarte oplopende serie uitstapjes naar verborgen dalen en andere bergen. Rond 12 september klimmen we binnen drie dagen van het basiskamp naar 6325 m. hoogte op de nabijgelegen Kedarnath Dome (6830 m.), een bewijs dat we ons kunnen wagen aan de beklimming van ons eerste doel, de Shivling.

Gedurende de periode 24-28 september bestijgen we deze berg via de lastige westgraat. Donderdag 27 september om half zes in de namiddag staan we op de top van de Shivling. Volgens de statistieken de zevente beklimming van de piek. De tijd van vier dagen om boven te komen verplettert de normale bestijgingsduur van twee - vier weken. Begin oktober wagen we ons aan de Satopanth. In slechts twee dagen tijd klimmen we via de noord-graat tot op 6400 m. hoogte. Sterke wind en erbarmelijk slechte sneeuwcondities dwingen ons vervolgens tot omkeren.

Voordat we er erg in hebben zit de expeditie er op. 14 oktober dalen we af naar de bewoonde wereld. 27 oktober zijn we weer terug in ons koude kikkerlandje.

Hans Lanter

Boven: De Shivling gezien vanuit Tapoban, het basiskamp.

Opname Robert Eckhardt

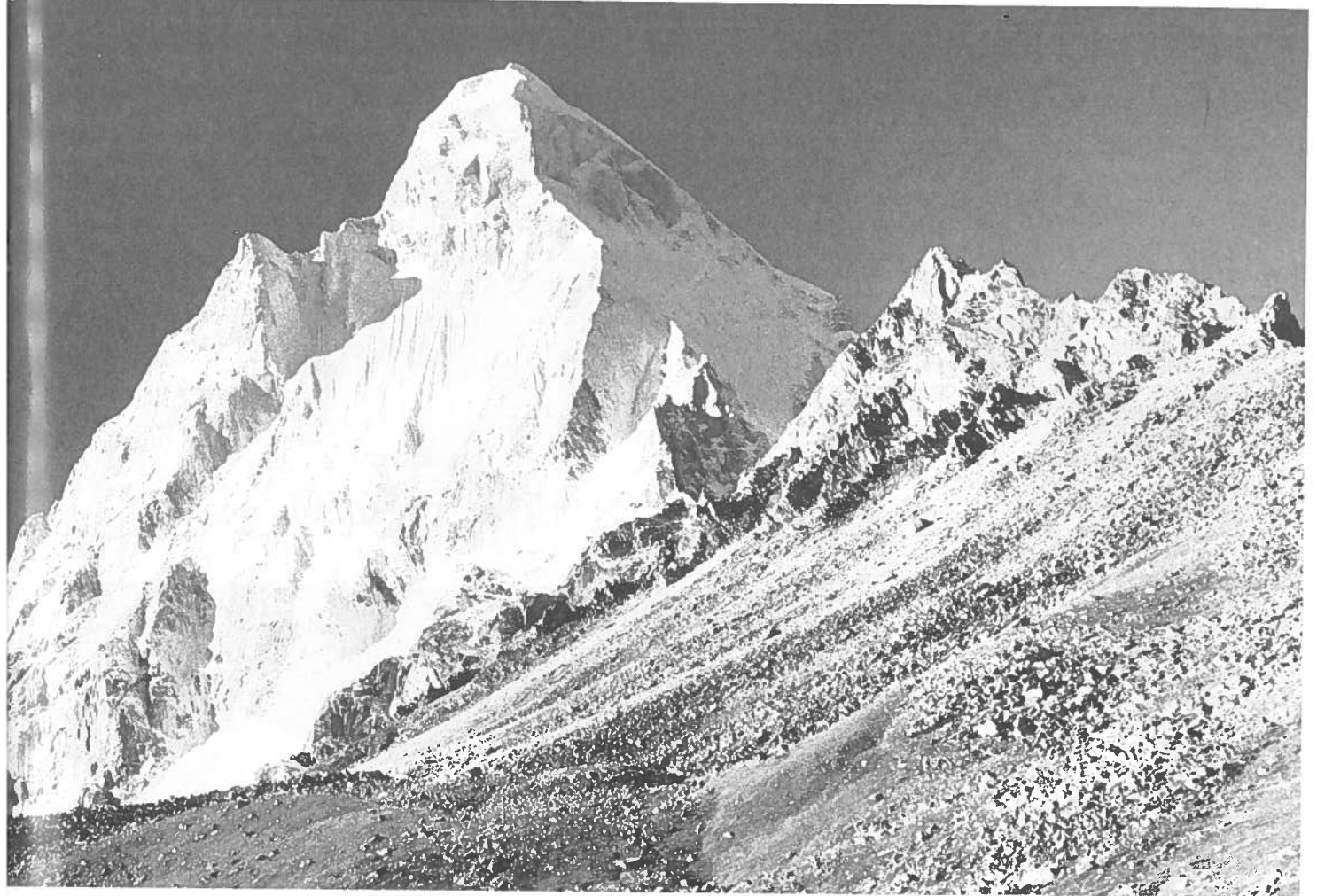

pen we af naar basiskamp. Daar delen we zeven dagen ellende met de Amerikanen en de Jappen. Zólang blijft het weer namelijk hopeloos. Vooral de eerste drie dagen zijn erg deprimerend: mist, regen, sneeuw van 's ochtends tot 's avonds. En geen muren om tegen op te vliegen! Vrijdagochtend een zonnetje dat echter al snel weer door een grijze deken verdreven wordt, maar in het weekend houdt hij al langer stand. Heel stiekum gaan we weer hopen dat dan nu eindelijk dat mooie, stabiele weer aan zal breken waar dit gebied zo beroemd om zou zijn!

Weer maandag en weer op pad, om negen uur 's ochtends. Nu staan we om één uur bij de bergschrund. Maar weer trekt het dicht, het begint weer te sneeuwen. De gelijkenis met vorige week is té groot. Ik kan me niet bedwingen iets te mompelen over maar weer teruggaan naar het bivakblok en morgen verder zien. Maar we hebben tijd zat, vóór donker moet er toch wel iets vlaks

Links: In het witte graniet van de graat onder de séraczone.

Opname Joost Pielage

voor de tent te vinden zijn. Het klimmen is lastig. Steile platen, bedekt met poedersneeuw. We vinden een meter of 50 goed bevestigd vast touw wat een deel van de problemen oplost. Om zes uur staan we bovenop de rotsbarrière. Vandaar leidt een sneeuwveld omhoog. Hopend daar iets te vinden wat echt vlak is sporen we door de poedersneeuw omhoog. Op 5500 m is een soort col, een prachtige plek voor ons tentje. Genieten van het uitzicht kunnen we morgenochtend pas, als we de rugzakken afgooien is het al ruim een half uur donker. Snel de tent opzetten, spullen uitzoeken en naar binnen. Onze oase: genieten van warme dranken en een warme hap, door het gezellige gele doek afgeschermd van de kou buiten.

Dinsdagochtend prachtig weer. Indrukwekkend uitzicht op de Meru, waar onze Japanse vrienden nu bezig moeten zijn. Wat een afstand van onze plek naar het basiskamp, 1200 meter lager! Een rotsflank boven het kampje proberen we eerst traverserend te omzeilen. Gestrand in de poedersneeuw op enorme rotsplaten moeten we terug, twee en een half uur tijd en moeite verspild. Recht omhoog is net zo pikant, maar alweer vinden we een beetje vast touw dat ons de weg wijst. Bovenaan de flank hebben we mooi zicht op de rest van de route, het ziet er niet echt makkelijk uit.

Het is pas één uur, maar we zijn allebei

doodmoe. De dag van gisteren heeft flink wat lood in onze benen gejaagd. Een traverse door een puinflank brengt ons aan de voet van een rotsgraat. Er is een mooie vlakke plek om de tent op te zetten, voor de graat zullen we best een hele dag nodig hebben. Amper in de tent begint het op een niet kinderachtige manier te sneeuwen en te hagelen. Langzamerhand dringt het tot me door dat je niet te veel moet blijven nadenken wil je dit oord geestelijk in orde verlaten.

Dat wordt de volgende ochtend bevestigd als we aan de graat beginnen. Helder weer, maar een achterlijke wind. En drie schlinges en één vriend om in het uiterst lastige terrein te zekeren. Mijn verstand gaat definitief op nul. Rationeel beschouwd moet het onmogelijk zijn met dit weer, onder deze omstandigheden en in dit terrein de top te halen. Dan maar op een irrationele of eigenlijk anti-rationele manier. Dertien uur zijn we met de graat bezig. Mooie lengtes, preciaire lengtes en een desperate laatste rotslengte. Om half negen ploffen we in de tent, die op een spectaculair kraaienest staat, op 5950 m. hoogte. Mechanisch installeren we ons, smelten sneeuw, eten en drinken.

Donderdagochtend laten we tent, slaapzakken en brander achter. Een sneeuwgraat met nog wat rots passages leidt naar de sérac-barrière. We genieten van drie lengtes heerlijk ijsklimmen. Weer op vlakker ter-

rein blijkt het helaas wel veel tijd gekost te hebben. Als we verder gaan, na wat gegeten en gedronken te hebben, alle nu overbodige klimspullen achterlatend, is het al twee uur. Emotieloos hebben mijn ogen geregistreerd dat het nog best een eind is naar de top. Zonder conclusies aan die waarneming te verbinden gaat vervolgens net als tijdens de vorige dagen, gewoon de ene voet weer voor de andere. Alleen gaat het heel langzaam. De sneeuw is een erg soort 'Bruchharsch', hopeloos vermoeiend.

Half vier en 150 meter onder de top. Hans gaat zitten. Mechanisch volg ik zijn spoor, ga, als ik bij hem ben, om hem heen om het over te nemen. Hij mompelt dat ik dat net zo goed kan laten, dat het toch geen zin meer heeft. Het dringt amper tot me door. Ik denk alleen maar hoe absurd het is om hier om te draaien als je je in bijna vier lange dagen tot zo dicht bij de top hebt geknokt. Ga je daarvoor zo diep, vooral ook mentaal? Een laatste initiatief borrelt op. Een meter of 30 verder is een bergschrondje. Daarboven is het een stuk steiler, de topwand. Misschien dat de condities daar . . . ? Behalve mijn camera, de hoogtemeter en een horloge laten we alles achter, ook de rugzakken. De goden belonen ons: boven de schrond wordt de sneeuw snel beter, zelfs goed. Met de hoogtemeter als een worst voor onze ogen, wurgen we er op de één of andere manier steeds weer series

De top, met aan de horizon de Bhagirathi's.

Opname Hans Lanter

van tien stappen uit, ondertussen het uiterste afdaaltijdstip steeds weer vooruitschuivend. 6550 m zegt de hoogtemeter. Maar we zijn er nog lang niet. Vijf uur zegt de klok, nu moeten we eigenlijk écht terug. Hoogtemeter en horloge verdwijnen in een jaszak. De eerste liegt en van de tweede willen we niets meer weten. De lage zon geeft fantastisch licht, het weer is eindelijk perfect, geen zuchtje wind. We schrééuwen elkaar omhoog, een roeicoach zou verbleken. De series die we eruit persen lopen op tot 40 stappen.

Half zes. Ik snap er niets van. Een uur geleden was ik nog overtuigd van de onhaalbaarheid. Nu sta ik er, op een vlak stuk van 20 bij 40 meter. De top! Ik kijk maar zie niets. Mijn geest weigert te registreren. Op het noordwestelijke hoekje kijk ik naar beneden naar het in de schaduw liggende basiskamp. Ik imiteer Tarzan. Dat horen ze daar nóóit! We schieten het rolletje in mijn camera vol. Snel naar beneden. De volgende verrassing: geconcentreerd afklimmend en daarna door de sneeuw wadend zijn we binnen 20 minuten terug bij het materiaaldepot aan de rand van de séracs. Een prettig idee dat we 40 minuten daglicht over hebben om de drie abseils te installeren. Het gaat vlekkeloos en snel. Om half zeven stoppen we de opgeschoten touwen in de rugzak, om acht uur zijn we terug bij de tent.

De goden zijn nog niet met ons klaar. Later op de avond steekt er een stevige wind op. Het geklapper van de tent bezorgt ons een onrustige nacht, temeer daar we maar al te goed weten dat de tent slechts met één pickel en één steen verankerd is. Gelaten realiseer ik me het onvermijdelijke en het klassieke van deze situatie: na de top gehaald te hebben krijg je pas op de afdaling de verrassingen. Ook manifesteert zich, met het succes op zak, de vermoeidheid des te nadrukkelijker. 's Morgens gaat de wind gelukkig liggen. We vullen de dag met tientallen abseils. Een slopende klus. Terug op 5200 m is het echt voorbij, nog twee uur glibberen en strompelen naar het basiskamp. We zien ze van boven al staan: onze Japanse makkers met hun liaison-officer en hun kok. Zes fantastische vrienden, hun armen in de lucht gestoken. Het is vrijdagmiddag half vijf. De kok duikt zijn keuken in om thee te zetten, een Jap komt naar boven gerend om mijn rugzak over te nemen. Vorige week met dat slechte weer heb ik dit oord hartgrondig vervloekt. Nu voltooit ik de laatste loodjes naar het paradijs: it's all in your mind.

De route loopt via de rotsgraat en door de séraczone naar de op de foto zichtbare oost(= hoofd)top van de Shivering.

Opname Joost Pielage

